The field evaluation in Šventoji

In 2007 a KU archaeological expedition conducted an evaluation of a 1.38 ha plot on Mokyklos Street in the Šventoji old settlement. The evaluated plot was formed around an unfinished building (Fig. 1). There are several previously investigated Neolithic settlements in the vicinity of the plot.

35 test pits (a total area of 100 m^2) were excavated on the plot. A disturbed cultural layer, which contained amber, flint, and ceramic finds, was found in 3 test pits in the southeast corner of the plot. The cultural layer has been interpreted as an amber working site and dates late Neolithic – early Bronze Age (2500–1800 BC). A scientifically valuable layer was discovered and must be protected.

Egidijus Šatavičius

Kapčiamiesčio senovės gyvenvietės tyrimai

Kapčiamiesčio senovės gyvenvietė (A92, Lazdijų r., Kapčiamiesčio sen.), vadinama Pinčiaragiu, yra 1,75 km į P nuo Kapčiamiesčio bažnyčios, 450 m į R nuo kelio Kapčiamiestis–Sapockinas, Pertako girininkijos Kapčiamiesčio miško 61 kv. R pakraštyje, Baltosios Ančios upės dešiniajame krante, jos kilpoje ir teritorijoje į PR nuo jos. Kadaise gyvenvietė buvo įkurta Baltosios Ančios ar pratekamų ežerų kaskados vieno iš ežerų pakrantėje, ties jos posūkiu. Vėliau besigraužiantys upės vandenys nudrenavo ežerus, o upės meandruojanti vaga palaipsniui ardė smėlėtus krantus ir taip platino savo vagą. Eroziniai procesai ypač suaktyvėjo XX a. iškirtus pakrančių miškus (ar juos nusiaubus gaisrui) bei pradėjus reguliuoti upės vandens nuotėkį aukščiau ir žemiau upe esančiomis užtvankomis. Dėl to suaktyvėjusi vandens erozija per maždaug 100 metų gerokai nuardė Š ir R krantus ir suformavo įspūdingo dydžio ir grožio pusiasalį, kuriam netolimoje ateityje, upės vagai pragraužus pusiasalio sąsmauką, lemta virsti salpinių pievų sala.

Gyvenvietės paviršius labai kauburiuotas – padengtas vėjo supustytų ir vėliau eroduotų kopų virtine. Tik P pusėje ir pusiasalio ŠR dalyje paviršius lygus, palaipsniui žemėjantis. Šiuo metu paminklo teritorija apaugusi retu pušynu. Pastaruoju metu gyvenvietės būklė blogėjo. Gyvenvietės teritorijoje esančios lakaus smėlio kopos ir upės skardis dėl šlaitais laipiojančių žmonių, lietaus vandens ir upės graužimo sukeliamos erozijos sparčiai nyksta nuslinkdamos į upę (1 pav.). Vien tik per pastaruosius 30 metų upė nuplovė apie 20–30 m pločio ruožą ties gyvenvietės Š ir R pakraščiu.

Gyvenvietę 1970 m. surado archeologas Romas Olišauskas. Erozijos pažeistame paviršiuje rasta titnago radinių (svidrinis strėlės antgalis, skeltės, nuoskalos) ir keramikos šukių, puoštų įspaudėliais ir įraižomis. Kultūros vertybės teritorija nustatyta 1989 m. Eugenijaus Ivanausko vadovaujamos žvalgomosios archeologinės ekspedicijos metu, jos plotas – 2,7 ha. Vis dėlto į sparčiai eroduojančias upės pakrantes ir tiesiog akyse nykstantį kultūros paveldą dėmesio nekreipta. Vėliau daugelio šioje vietoje besilankiusių archeologų nuomonė buvo vienareikšmiška – senovės gyvenvietė yra visiškai sunaikinta ir jos neverta saugoti.

Kadangi ši vietovė ypač gausiai lankoma vietos ir užsienio turistų, prieš keletą metų buvo nuspręstą sutvarkyti šią teritoriją. Pagal INTERREG IIIA Lietuvos, Lenkijos ir Rusijos

1 pav. Kapčiamiesčio senovės gyvenvietė. Pusiasalio sąsmaukoje vyksta intensyvi smėlynų erozija. Vaizdas iš PV pusės. E. Šatavičiaus nuotr.

Fig. 1. Kapčiamiestis old settlement. Intensive erosion of the sand is occurring on the peninsula's neck. View from the SW.

Federacijos Kaliningrado srities kaimynystės programą (dalinai finansuojamą Europos Sąjungos), buvo vykdomas projektas „Lazdijų rajono ir Punsko valsčiaus savivaldybių kultūros paveldo pritaikymas turizmo plėtrai", kuriuo planuota Kapčiamiesčio senovės gyvenvietės teritorijoje sutvirtinti eroduojančius šlaitus ir įrengti turizmo infrastruktūrą: pastatyti lauko baldus, šiukšliadėžę, informacinį stendą, laiptus, automobilių stovėjimo vietą, prieplauką.

Prieš pradedant tvarkymo darbus 2006 m. buvo atlikti objekto žvalgomieji tyrimai, kurių metu senovės gyvenvietės ir aplinkinėje teritorijoje ištirta 16 šurfų, iš viso 24 m^2 dydžio plotas. Kadangi turizmo infrastruktūrą planuojama rengti kultūros paveldo vertybės teritorijos P dalyje, tyrimai labiau koncentruoti šioje vietoje. Tyrimų metu identifikuota ir nustatyta archeologiškai vertinga gyvenvietės kultūrinio horizonto ir radinių išplitimo teritorija, patikslinta chronologija ir stratigrafinės sąlygos (žr. *ATL 2006 metais*, V., 2007, p. 43–44).

2007 m. rugpjūčio–lapkričio mėn. vykdyti plataus masto Kapčiamiesčio senovės gyvenvietės archeologiniai tyrimai. Jų metu siekta ištirti intensyviai žmogaus ir gamtos ardomą R pakraštį, kuriame 2006 m. žvalgomųjų tyrimų metu aptiktas kultūrinis horizontas su radiniais, liudijantis vis dar išlikusias akmens amžiaus gyvenvietės liekanas. Tyrimai vykdyti pagal KPD ir LAD kultūros vertybių archeologinių vertingųjų savybių pobūdžio atskleidimo programą. Šiais archeologiniais kasinėjimais buvo stengiamasi ištirti labiausiai sužalotas ir tvarkytinas kultūros vertybės teritorijos vietas.

2 pav. Kapčiamiesčio senovės gyvenvietė (kopynas). Tirto ploto Š dalies vienos iš perkasų sienelė. Gyvenvietės kultūriniai horizontai užkloti stora eolinių smėlių danga. E. Šatavičiaus nuotr.

Fig. 2. Kapčiamiestis old settlement (the dune area). The wall of one of the trenches in the N part of the excavated area. The settlement's cultural horizons are covered by a thick layer of aeolian sand.

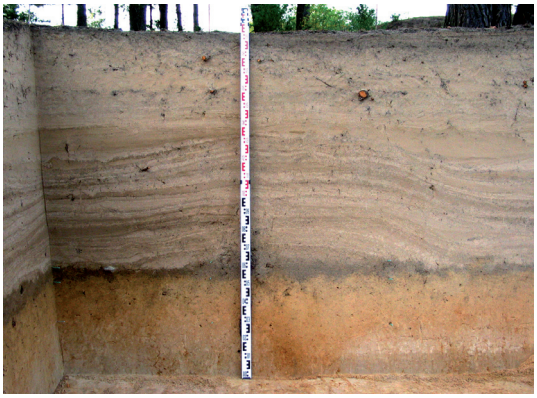

3 pav. Kapčiamiesčio senovės gyvenvietė (kopynas). Tirto ploto Š dalies stratigrafija. Gyvenvietės kultūriniai horizontai užkloti stora eolinių smėlių danga. E. Šatavičiaus nuotr.

Fig. 3. Kapčiamiestis old settlement (the dune area). The stratigraphy of the N part of the excavated area. The settlement's cultural horizons are covered by a thick layer of aeolian sand.

Archeologinių tyrimų metu gyvenvietėje ištirtas kiek didesnis nei 400 m^2 dydžio plotas palei Baltosios Ančios dešiniojo kranto skardžio kraštą ir šalia jo, t. y. gyvenvietės R dalyje. Tyrimai vykdyti teritorijoje prieš pusiasalio sąsmauką (lygumoje) ir sąsmaukos ruože (kopyne). Tirtas plotas orientuotas PV–ŠR kryptimi ir yra apie 60 m ilgio, o jo plotis svyruoja nuo 4 iki 9 m. Tyrimų metu tirtas ne tik išlikęs skardžio kraštas, bet ir dalis jau nuslinkusio šlaito. Iš viso ištirtos aštuonios tarpusavyje besijungiančios perkasos.

Kaip jau minėta, atsižvelgiant į vietovės geomorfologines sąlygas, ištirtą plotą galima padalyti į dvi zonas. Pirmojoje zonoje (kopyne), esančioje pusiasalio sąsmaukoje, stebėta tokia stratigrafija: viršuje buvo velėna ir balkšvas–pilkšvas eolinis smėlis (iki 1,7 m storio), žemiau slūgsojo tamsiai pilkos spalvos dalinai perpustytas iškastinio dirvožemio sluoksnis (5–16 cm storio), po kuriuo atsidengė pilkai geltonas–rudas smėlis (15–35 cm storio). Giliau slūgsojo balkšvas–pilkšvas aleuritingas smėlis – įžemis. Archeologinių radinių pirminis išplitimas sietinas su tamsiai pilkos spalvos dalinai perpustyto iškastinio dirvožemio ir pilkai geltono–rudo smėlio sluoksniais. Jie tyrimų metu įvardyti kaip kultūrinis horizontas. Pavienių radinių pasitaikė ir eolinio smėlio storymėje. Bendras tirto horizonto storis čia siekė daugiau nei 2,3 m (2–3 pav.). Įžemyje aptikta keliasdešimties kadaise augusių ir sudegusių medžių kelmų žymės. Tyrimų metu nustatyta, kad kopos čia pradėjo formuotis XX a. 4–5 dešimtmetyje, kai sudegė čia augęs miškas. Taip pat įžemyje identifikuotos kelių stulpų vietos bei viena stambi ir gili duobė-dėmė, kurios ištirta tik ŠR dalis (4 pav.).

Antrojoje zonoje (lygumoje), esančioje į P nuo pusiasalio sąsmaukos, stebėta tokia strati-

grafija: viršuje buvo velėna ir tamsiai pilkos spalvos dalinai perpustytas dirvožemio sluoksnis (10–31 cm storio), žemiau slūgsojo pilkas ar pilkai geltonas–rudas smėlis (16–36 cm storio), po kuriuo atsidengė balkšvas–pilkšvas aleuritingas smėlis – įžemis (5 pav.). Archeologinių radinių pirminis išplitimas sietinas su tamsiai pilkos spalvos dalinai perpustyto dirvožemio ir pilko ar pilkai geltono–rudo smėlio sluoksniais. Jie tyrimų metu įvardyti kaip kultūrinis horizontas. Bendras tirto horizonto storis čia siekė apie 0,5–0,8 m. Šios zonos P ir Š dalyje identifikuotos dvi kultūrinio horizonto pagilėjimo vietos, kurios pagrįstai gali būti sietinos su stovėjusių pastatų vietomis. Abi jos ištirtos ne iki galo: dalis P pagilėjimo liko po būsima mašinų stovėjimo aikštele, čia surasta daugiau nei pusšimtis titnago radinių ir 1 gintaro gabaliukas, o Š pagilėjimo atidengta tik labai nedidelė dalis, tačiau jame aptikta didžiausia titnago radinių koncentracija – 1 m^2 plotelyje surasti net 123 vienetai.

Archeologinių tyrimų metu iš viso surasta apie 1160 titnago radinių. Dauguma jų surinkta antrojoje zonoje (lygumoje), t. y. prieš

4 pav. Kapčiamiesčio senovės gyvenvietė (kopynas). Tirto ploto Š dalyje aptiktos stambios duobės pjūvis (dešinėje pusėje). E. Šatavičiaus nuotr.

Fig. 4. Kapčiamiestis old settlement (the dune area). The profile of the large pit (right side) that was discovered in the N part of the excavated area.

5 pav. Kapčiamiesčio senovės gyvenvietė (lyguma). Tirto ploto P dalies vienos iš perkasų sienelė. E. Šatavičiaus nuotr.

Fig. 5. Kapčiamiestis old settlement (the flat area). The wall of one of the trenches in the S part of the excavated area.

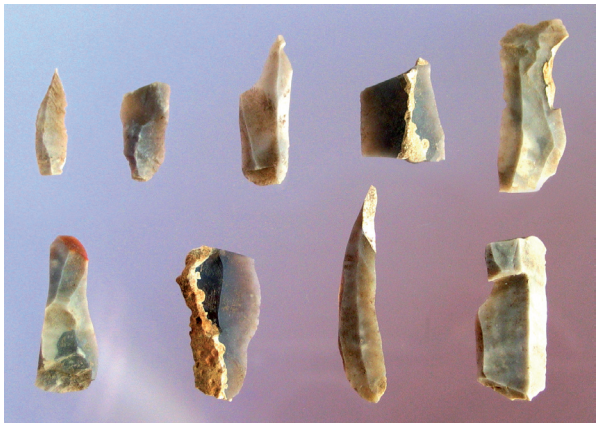

0 3 cm

6 pav. Kapčiamiesčio senovės gyvenvietėje surastos nuo dvigalių prizminių skaldytinių nuskeltos skeltės ir jų fragmentai. E. Šatavičiaus nuotr.

Fig. 6. Blades and blade fragments knapped from a double platform prismatic core and found at the Kapčiamiestis old settlement.

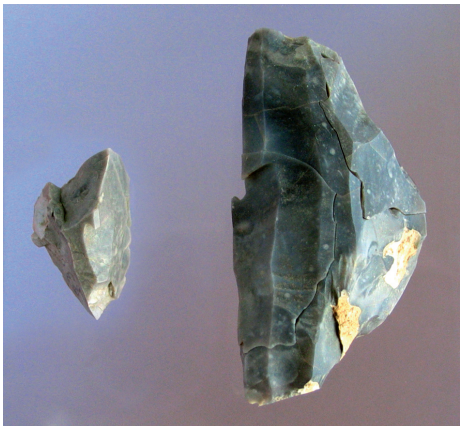

0 3 cm

7 pav. Kapčiamiesčio senovės gyvenvietėje surastas dvigalis prizminis skaldytinis ir kito fragmentas. E. Šatavičiaus nuotr.

Fig. 7. A double platform prismatic core and another fragment found at the Kapčiamiestis old settlement.

pusiasalio sąsmauką esančioje teritorijoje. Apie 23,5 % visų titnago radinių yra pabuvoję ugnyje. Titnago radiniai pagaminti iš gana geros kokybės pilkos spalvos vietinio titnago. Gali būti, jog šis titnagas buvo išgaunamas iš kur nors netoliese Baltosios Ančios slėnyje ledyno atvilkto ir palaidoto kreidos luisto su titnago intarpais, nes tarp radinių pasitaikė ir kreidos atplaišų. Visi titnago radiniai be patinos (išskyrus keliasdešimt vienetų su itin plona besidengiančia melsva patina). Beveik visą titnago inventorių sudaro vien tik titnago skalda: įvairaus dydžio nuoskalos ir atplaišos sudarė apie 85,7 % (1084), o skeltės bei jų dalys tesiekė tik apie 14,3 % (72) (6 pav.). Skaldytinių surasta tik 2: vienas beveik sveikas (tik suskilęs į 4 fragmentus), o kitas – fragmentiškas (7 pav.). Taip pat surastas vienas apskaldytas rieduliukas. Dirbinių surasta nedaug – tik 4 nenustatytų dirbinių fragmentai. Titnago inventoriaus analizė leidžia teigti, kad tyrinėtoje vietoje būta titnago apdirbimo dirbtuvės, nes šioje vietoje surasta daug nuo skaldytinių nuskeltos titnago skaldos bei įvairių skaldytinio renovavimo nuoskalų.

Apibendrinant tyrimų rezultatus būtų galima pasakyti, jog akmens amžiaus gyvenvietės kultūrinis horizontas yra chronologiškai „švarus“: kol kas nerasta bent kiek aiškesnių vėlesnio laikotarpio titnago radinių. Taigi tyrinėta gana unikali ir retai aptinkama trumpo chronologinio laikotarpio akmens amžiaus gyvenvietė. Remiantis titnago dirbinių tipologiniais–chronologiniais kriterijais, ją galima datuoti finaliniu paleolitu – vėlyvojo driaso pabaiga (IX tūkst. pr. Kr. pabaiga) ir priskirti Svidrų kultūrai.

Paminėtina, kad tyrimų metu gyvenvietės kultūrinio horizonto apatinėje dalyje ir įžemio viršutinėje dalyje surastas geras pusšimtis apsizulinusių titnago radinių (nuoska-

los ir keleto skelčių fragmentai). Didžioji jų dalis neabejotinai buvo žmogaus rankų darbo. Panašių radinių surasta ir 2006 m. vykdytų žvalgomųjų tyrimų metu, kur jie irgi aptikti gilesniuose sluoksniuose. Neabejotinai tai yra kur kas ankstesnio apgyvendinimo etapo radiniai, kurių chronologiją reikėtų sieti su ankstesniais nei paskutinysis Nemuno ledynmetis laikotarpiais.

Tyrimų metu rasti 3 keramikos fragmentai (1 stambus ir 2 smulkūs) – indų šukės – žiestu-apžiestu paviršiumi. Indų sienelių storis svyruoja tarp 0,6–1,3 cm. Šukės yra rusvai gelsvos ir tamsiai pilkos spalvos. Stambesnioji šukė puošta smulkių horizontalių linijų ornamentu. Surastos indų šukės tipologiškai skirtinos sienelių fragmentams. Ši keramika datuojama XVII–XIX a. viduriu ir į gerokai ankstyvesnės gyvenvietės teritoriją greičiausiai pateko atsitiktinai, nes tokio laikotarpio apgyvendinimo horizonto tyrimų metu nenustatyta.

Kaip minėta, tyrimų metu antrosios zonos (lygumos) kultūrinio horizonto P pagilėjimo apačioje surastas gintaro gabaliukas. Šiuo metu sunku pasakyti, ar tai buvo dirbinys, ar žaliava, nes surastas gintaro gabaliukas yra subyrėjęs. Atsižvelgiant į kaimyninių kraštų analogijas galima teigti, kad Šiaurės Europoje tai yra įprastas radinys finalinio paleolito gyvenvietėse.

Tyrimų metu įvairiuose eolinių procesų metu pažeistuose ir perklostytuose sluoksniuose aptikta pavienių smulkių kalcinuotų kauliukų. Perkasose kalcinuoti kauliukai išsimėtę padrikai ir jokių ženklesnių sankaupų nesudaro. Taip pat aptiktas vienas metalinis dirbinys – stipriai korodavusios kaltinės vinies galvutės fragmentas.

Artimiausioje ateityje šioje gyvenvietėje dar būtina ištirti apie 150 m^2 dydžio plotą gyvenvietės P dalyje tarp mašinų stovėjimo aikštelės ir kopyno pradžios. Taip pat reikėtų nustatyti kultūrinio horizonto ir titnago radinių išplitimo ribas pačiame Baltosios Ančios juosiamame pusiasalyje. Nors šioje archeologijos vertybėje eroziniai procesai laikinai bus stabilizuoti, tačiau čia turi būti vykdomas nuolatinė būklės priežiūra, nes gyvenvietė yra gamtiškai itin nestabilioje aplinkoje ir atsiradęs mažiausias erozijos židinėlis netruks virsti masine šlaitų erozija.

The excavation at the Kapčiamiestis old settlement

In 2007 a wide-scale excavation was conducted at the Kapčiamiestis old settlement (South Lithuania, Lazdijai District). This investigation foresaw the excavation of the settlement's E edge, which is being intensively destroyed by man and nature. The shifting sand dunes and river scarp located in the settlement's territory are rapidly disappearing into the river due to people climbing the slopes and erosion caused by runoff and the river (Fig. 1).

In the settlement, an area slightly larger than 400 m^2 was excavated along the edge of the scarp on the right bank of the Baltoji Ančia, i.e. in the E part of the settlement. The excavation was conducted in the area opposite the peninsula's neck (a level area) and in the neck (a dune area). A strip about 60 m long and 4–9 m wide was excavated.

In light of the locality's geomorphological conditions, it is possible to divide the excavated area into two zones. The following stratigraphy was found in the first zone (the dune area), located on the peninsula's neck. On top was sod and whitish – greyish aeolian sand (up to 1.7 m thick), below which lay a layer of dark grey partially wind-blown buried

soil (5–16 cm thick), under which was uncovered grey yellow–brown sand (15–35 cm thick). Under this lay whitish–greyish slightly aleuritic sand – sterile soil. The primary find spot should be connected with the layers of dark grey partially wind-blown buried soil and the grey yellow or brown sand, which were called the cultural horizon during the excavation. Isolated finds were also encountered in the thickness of aeolian sand. The total thickness of the excavated horizon at this location was over 2.3 m (Figs. 2–3).

During the excavation it was established that the dunes began to form at this site in the 1930s – 1940s when the existing forest was destroyed by fire. Several post locations and 1 large, deep pit, only the NE part of which was excavated (Fig. 4), were also identified in the sterile soil.

In the second zone (the flat area), located to the N of the peninsula's neck, the following stratigraphy was found. On top was a layer of sod and dark grey partially wind-blown top soil (10–31 cm thick), below which lay grey or grey yellow–brown sand (16–36 cm thick), under which was uncovered whitish–greyish aleuritic sand – sterile soil (Fig. 5). The primary find spot should be connected with the two upper layers, which were called the cultural horizon during the excavation. The total thickness of the excavated horizon was about 0.5–0.8 m. Two locations where the cultural horizon deepened and which may justifiably be connected with the locations of buildings that stood there (neither was fully excavated), were identified in the S and N part of this zone.

During the excavation, a total of about 1160 flint finds were discovered. The majority of them were found in the second zone (the flat area), i.e. in the area opposite the peninsula's neck. The flint finds were manufactured from fairly good quality, local grey flint. Almost all of the flint inventory consisted of only flint debitage: flakes and chips of various sizes comprised about 85.7 % (1084) of it while blade and blade fragments just comprised about 14.3 % (72) (Fig. 6). Only 2 cores were found: one was almost whole and the other was a fragment (Fig. 7). 1 knapped cobble was also found. Few artefacts were found: only 4 fragments of undetermined artefacts. Thus an analysis of the flint inventory allows one to state that there had been a flint knapping area at the investigated site.

In summarising the excavation results it would be possible to say that the cultural horizon from the Stone Age settlement is chronologically 'clean'. Thus a Stone Age settlement from a fairly unique and rarely encountered brief chronological period was excavated. On the basis of the typological-chronological criteria of the flint artefacts, it is possible to date them to the Late Upper Palaeolithic (late 9th millennium BC) and to ascribe them to the Swiderian culture.

It should be noted that during the investigation, 50 flint artefacts, which had become rubbed smooth, were found in the bottom part of the settlement's cultural horizon and the upper part of the sterile soil. These finds definitely come from a significantly earlier settlement stage and their chronology should be connected with periods earlier than the last Nemunas (Weichsel) glaciation.

During the excavation a piece of amber was found in the bottom of the deepening of the S cultural layer in the second zone (the flat area). It is difficult at present to say whether this was an artefact or raw amber since the discovered piece of amber had disintegrated.

On the basis of analogous finds, it is possible to state that this is an ordinary find at Upper Palaeolithic settlements in North Europe.

Egidijus Šatavičius

Paramėlio 2-osios senovės gyvenvietės tyrimai

2007 m. tęsti Paramėlio 2-osios senovės gyvenvietės (A1551; Varėnos r., Kaniavos sen.) tyrimai (žr. *ATL 2002 metais*, V., 2005, p. 21–23; *ATL 2003 metais*, V., 2005, p. 22–24; *ATL 2004 metais*, V., 2006, p. 22–24). Tyrimai vykdyti gyvenvietės PR pakraštyje (Paramėlis 2b), kur abipus pasieniečių iškasto griovio, besidriekiančio išilgai valstybinės sienos demarkacinės linijos, buvo ištirtos dvi perkasos, iš viso 70 m^2 dydžio plotas. Dalį tyrimų finansavo LAD pagal kultūros vertybių archeologinių vertingųjų savybių pobūdžio atskleidimo programą. Iš viso per 4 tyrimų sezonus šioje gyvenvietėje jau ištirtas beveik 320 m^2 dydžio plotas, identifikuotos kelios įgilintų pastatų vietos, surasta nemažai titnago ir keramikos dirbinių. Nors ištirtas nemažas senovės gyvenvietės plotas, tačiau tyrimai vykdyti labai suardytose teritorijose. Todėl tikslesnių apibendrinimų kol kas padaryti negalima.

Paramėlio 2-oji senovės gyvenvietė yra apie 100 m į P nuo Katros pralaidos per kelią Krokšlis–Paramėlis, Katros P (slėnio kairiajame) krante, į V–PV nuo Paramėlio kaimo, abipus Paramėlio–Katros kelio (einančio per Baltarusijos Respublikos teritoriją). Kadaise gyvenvietė buvo įkurta tarp dviejų susikertančių rininių senslėnių esančiame m syviame pusiasalyje. Traukiantis ledynui čia tyvuliavo prieledyninės marios, o vėlyvajame ledynmetyje šią teritoriją performavo termokarstiniai ir eoliniai procesai, dėl kurių senslėniuose susiformavo pratekančių ežerų kaskados. Šiuo metu abu senslėniai jau užpelkėję: šiauriniu, kurio pakrantės itin karpytos, teka Katra, o pietiniame jau betelkšo tik keletas smulkių ežeriukų. Gyvenvietės paviršius užima lėkštą smėlėtą lygumą, kuri virš upės ir gruntinio vandenų lygio iškilusi 1–2 m. Vietomis gyvenvietės paviršių paįvairina stambios pavienės kalvos-kopos, kurių daugiau fiksuojama ties Katros pakrantėmis ir pusiasalio smaigalyje. Kitapus Katros (Š krante) yra Paramėlio 1-oji, o apie 700 m į ŠR – Paramėlio 3-ioji senovės gyvenvietė.

Gyvenvietę autorius surado 1998 m. pavasarį. Nuo tada iki dabar paminklas nuolat žalojamas pasieniečių: jo teritoriją kerta keletas iškastų griovių (apie 1 m pločio, iki 2 m gylio ir apie 400 m ilgio), nemaži teritorijos plotai nustumdyti buldozeriu. Šiose sužalotose teritorijose atsidengė intensyvus gyvenvietės kultūrinis sluoksnis (iki 0,2–1 m storio) bei keliolika įvairių dėmių-duobių, židinių, pastatų kontūrų. Daugumos šių objektų apatinės dalys slūgso žemiau gruntinių vandenų lygio. Nustumdytuose paviršiuose ir griovių sienelėse gausiai aptinkama įvairiausių titnaginių radinių, keramikos gabaliukų, smulkių kauliukų. Gyvenvietės plotas vien tik Lietuvos Respublikos teritorijoje yra apie 20 ha, antra tiek jos dar yra Baltarusijos Respublikoje.

2007 m. tęsiant tyrimus gyvenvietės PR pakraštyje buvo ištirtos dvi perkasos čia stūksančios stambokos 3–5 m aukščio kopos viršutinėje dalyje ir jos papėdėje. Perkasose stebėta tokia stratigrafija: viršuje buvo velėna ir iki 20–30 cm storio tamsiai pilkas miškožemis, žemiau slūgsojo gelsvai-pilkai rusvos spalvos smėlis – gyvenvietės kultūrinis horizontas. Čia jis buvo 10–50 cm storio. Sluoksnyje pasitaikė pavieniai smulkūs ir apnaikinti